

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّقَى الْجَمْعَانِ فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾

166 İki ordunun, iki topluluğun karşılaştığı gün sizin başınıza gelenler Allah'ın izniyle gelmiştir. Bu mü'minleri belirlemesi içindi.

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَا تَبْعَنَا كُمْ هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بَأْفَوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾

167 Ayrıca müslüman görünerek İslâm'a karşı gizli eylem planları ve eylem yapan münafıkları ortaya çıkarması içindi. Onlara:

“- Gelin, Allah yolunda, İslâm uğrunda savaşın, ya da savunma yapın” denildi de, onlar:

“- Biz savaşmayı, gidilen seferde savaşılacağını bilseydik, elbette sizin peşinizden gelirdik, sizi yardımsız bırakmazdık” dediler. O gün onlar imandan çok küfre yakın idiler. Ağızlarıyla, akıllarında, kalplerinde olmayanı söylüyorlardı. Allah onların gizlediklerini iyi bilir.

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَؤُا

عَنْ أَنْفُسِكُمْ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾

168 Evlerinde oturup da, kardeşlerine:

“- Bize uysalardı, öldürülmezlerdi” diyenlere:

“- Eğer iddianızda doğru iseniz, kendinizden ölümü uzaklaştırın, bakalım” de.

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾

169 Allah yolunda, İslâm uğrunda canlarını feda eden, öldürülen yiğitlerin sakın öldüklerini sanmayın. Bilâkis onlar ebedî hayat ile diridirler. Rableri katında izzete, ikrama, sonsuz rızıklara mazhar olmaktadırlar.

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ

مِنْ خَلْفِهِمْ إِلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾

170 Allah'ın lütfundan verdiği nimetlerle, imkânlarla sevinç içindedirler. Arkalarından gelecek, henüz kendilerine katılmamış şehit olacak kardeşlerine de, her iki dünyada korku olmadığının, geride bıraktıkları yakınları ve yapamadıkları şeylerden dolayı mahzun da olmayacaklarının müjdesinin sevincini duymaktadır.

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾

171 Onlar Allah'tan gelen nimet ve lütfun, Allah'ın, mü'minlerin mükâfatını zâyi etmeyeceği müjdesinin sevincini duymaktadır.

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا

مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرَ عَظِيمٍ ﴿١٧٢﴾

★ **172** Mü'minler, sıkıntıya uğradıktan, bir takım kayıplara maruz kalıp, yara aldıktan sonra da, Allah'ın ve Rasûlünün davetine icabet edenler, emirlerini yerine getirenlerdir. Özellikle bunların içlerinden iyiliği, iyi niyetleri, dinin, ahlâkın ve kamu vicdanının emirlerini, devamlı davranışlarına, ilişkilerine, görevlerine, hayatlarına yansıtan, samimiyetle ibadet eden, aktif olarak iyiliğe, iyi uygulamaya, iyileştirmeye örnek olan, işlerinde mükemmellik, dürüstlük ve başarı için dikkat harcayan, hayırlı icraatlar, yararlı hizmetler yapan müslüman askerî erkân, idareciler, müslümanlar ve Allah'a sığınıp, emirlerine yapışarak günahlardan arınıp, azaptan korunanlar, kulluk ve sorumluluk şuuruyla, haklarına ve özgürlüklerine sahip çıkarak şahsiyetli davranan, dinî ve sosyal görevlerinin bilincinde olan mü'minler için büyük mükâfatlar vardır.

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ

إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٣﴾

173 Bir kısım insanlar mü'minlere:

“- İnsanlar, düşmanlarınız size karşı ordu topladı, saygı duyarak onlardan korkun” dediklerinde, bu onların imanlarını artırdı.

“- Allah bize yeter, o ne güzel hâmi, ne güzel güvencedir” dediler.